

РЕШЕНИЕ

№ 3561

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110143565 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците Р. С. Н. и С. С. Д. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: ..., апартамент в югозападната част, с аб. № ..., като те не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнася, което ответниците не са сторили, поради което претендира от тях при условията на разделност сумите, както следва: 679,49 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 76,74 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., 77,27 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 14,84 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.05.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 29.05.2023 г., при следните квоти: по отношение на Р. С. Н. – 1/4, а именно: 169,87 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 19,18 лв., представляваща мораторна лихва

върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., 19,32 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 3,71 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.05.2023 г. до окончателното им заплащане; по отношение на С. С. Д. – 3/4, а именно: 509,62 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 57,56 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., 57,95 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 11,13 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.05.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е законосъобразно извършвана.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковите за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. Най-напред, от представения договор за доброволна делба на сграда, построена върху съсобствено място от 30.08.1972 г. (л. 16-20 от делото) се установява, че между съсобствениците на парцел I X за имот 6 в кв. 72, разположен в, е постигнато съгласие за разпределяне на собствеността върху отделните обекти в нея, като в общ дял и изключителна собственост на С. С. Д. иа е възложен апартамент на първия етаж, находящ се в югозападната част на сградата, ведно с мазе № 7 и гараж № 6, както и 137,05/1000 идеални части от общите части на сградата и от дворното място, от които: 124,24/1000 идеални части, припадащи се за апартамента и мазето и 12,81/1000 идеални части, припадащи се за гаража. При липсата на уговорка в противен

смисъл, съдът приема, че имотът, предмет на придобивната сделка от 30.08.1972 г., е придобит от посочените лица при условията на разделност, т. е. при равни дялове, с оглед на което всеки един от тях е станал носител на по 1/2 идеална част от правото на собственост върху него – арг. чл. 30, ал. 2 ЗС. На следващо място от представеното удостоверение за наследници с изх. № 1761/21.11.2022 г., издадено от Столична община, р-н „Изгрев“ (л. 15 от делото) се установява, чеа е починала на 03.03.1996 г., оставяйки за свои наследници по закон ответниците С. С. Д. – син и Р. С. Н. – дъщеря, като по делото липсват данни за осъществяването междувременно на юридически факти, довели до промяна в правата върху имота, предмет на придобивната сделка от 30.08.1972 г., поради което съдът прави извод, че той е бил част от наследственото й имущество. Ето защо, след смъртта ѝ, настъпила на 03.03.1996 г., на основание наследствено правоприемство всеки един от двамата ответници е придобил равна част (по 1/2 идеална част) от притежаваната от майка им 1/2 идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент, въз основа на което съдът прави извод, че понастоящем правата им в съсобствеността са, както следва: 1/4 идеална част – за Р. С. Н. (придобита по наследяване от майка си) и 3/4 идеални части – за С. С. Д. (1/2 – придобита на лично основание по силата на договора за доброволна делба от 30.08.1972 г. и 1/4 – придобита по наследяване от майка си). Следва да се отбележи, че по делото не са ангажирани доказателства в подкрепа на поддържания от ответницата Н. защитен довод, че изцяло процесният имот е закупен от другия ответник по делото, който се явява и титуляр на партида с аб. № ..., като с протоколно определение от 01.02.2024 г. изрично на същата е указано, че нейна е доказателствената тежест да установи този факт, без обаче тя да е предприела активни процесуални действия в тази насока. Нещо повече, не се установява и твърдението, че не ответникът Д., а баща му, чийто имена изцяло съвпадат с неговите, е бил страна по договора за доброволна делба на сграда, построена върху съсобствено място от 30.08.1972 г., поради което съдът прие, че именно той е участвал като страна по горепосочената придобивна сделка. С оглед на изложеното, съдът прави извод, че в рамките на исковия период именно двамата ответници се легитимират като собственици на процесния имот, находящ се в ..., апартамент в югозападната част, респ. като клиенти на топлинна енергия за битови нужди по отношение на него, а това означава, че с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката те следва да отговарят за процесните вземания, касаещи същия, съобразно обема от участието си в съсобствеността – 1/4 – за Р. С. Н. и 3/4 – за С. С. Д.. В случая, ирелевантно е обстоятелството на чие име се води партида с аб. № ..., както и на чие име са издавани отчетите за дялово разпределение, фактурите и изравнителните сметки от страна на ищеца, с оглед установеното по делото титулярство на право на собственост на ответниците по отношение на процесния имот, което с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката е от значение при доказване на качеството потребител на топлинна енергия.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответниците да са възразили срещу прилаганите от ищеца общи условия или да са предложили сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период те са били носители на съответна идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент в югозападната част на сградата, находяща се на адрес:, ет. 1, съдът прави извод, че между тях и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите

условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 10.01.2001 г., списък към него и договор № 615/10.10.2001 г. (л. 22-25 от делото), данните, отразени в представените изравнителни сметки и формуляри за отчет (л. 87-88 от делото), както и изводите в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, в рамките на исковия период услугата по извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата - етажна собственост, находяща се на адрес:, е била възложена и извършвана от третото лице – помагач -

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес:, е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота на ответниците не са начислявани суми за отопление, а само за битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. Така, сумите за битово гореща вода са начислявани по данни от 1 брой водомер, а сумите за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, са начислявани на база посоченото в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение към Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота - 284 куб. м. и този на етажната собственост – 2 066 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответниците не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид

резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че стойността на реално доставеното до имота на ответниците количество топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза на 705,51 лв., представляваща разлика между прогнозно начислените суми по фактури (928,29 лв.) и сумите за възстановяване на абоната по изравнителните сметки (222,78 лв.), като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях.

Тук следва да се отбележи, че пораждането на задължението за цената на потребената топлинна енергия не е обусловено нито от изпращане и получаване от абоната на отделните месечни фактури, нито от отпращането до него на изрична покана за това.

При този извод на съда следва да се даде отговор на въпроса каква част от посочената по-горе сума ответниците Р. С. Н. и С. С. Д. дължат да заплатят, като в тази връзка бъде разгледано своевременно релевираното от всеки от тях възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г., ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага 3-годишната давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено на съда на 15.05.2023 г., поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва след и на 15.05.2020 г. - арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. От страна на ищеца се претендират вземания за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период общи условия на ищеца – тези от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, поради което ирелевантно е възражението на ответниците, че не е доказано публикуването на общата фактура на интернет страницата на ищеца. Най-ранното месечно задължение, включено в исковия период – това за м. май 2020 г. е станало изискуемо на 15.07.2020 г., т. е. след 15.05.2020 г., поради което нито то, нито последващите такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност. В случая, съдът намира, че крайният размер на главното задължение за цена на топлинна енергия на ответниците следва да бъде определено въз основа приетия от съдебно-техническата експертиза такъв, а именно: 705,51 лв., отразяващ реално доставената и потребена такава в рамките на исковия период, чиято стойност не се твърди, а и не се доказва да е била заплатена. При съобразяване на дълга на всеки един от тях, Р. С. Н. се явява задължена за сумата от 176,38 лв. (1/4 от 705,51 лв.), а С. С. Д. се явява задължен за сумата от 529,13 лв. (3/4 от 705,51 лв.), т. е. повече от претендираните спрямо всеки един от тях размери съответно от 169,87 лв. и от 509,62 лв., поради което предявените срещу тях главни искове за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Съдът намира, че към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение. Това е така, тъй като съгласно чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинната енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба

№ 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сградата – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване на изискванията на тази наредба и приложението към нея.

В чл. 36 от общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на сградата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът за заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора от 09.06.2020 г., сключен между ищеца и, в сила от 01.05.2020 г., т. е. същият има действие по време на исковия период, страните са договорили заплащане от на ползваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно в срок до 30-ти април за следващия отчетен период. Както се посочи по-горе, представен е и договор от 10.10.2001 г., сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки – 3,00 лв. за сметка и 2,00 лв. за отчитане.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., чиято обща стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца общ размер от 77,27 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответниците. Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че в общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД. Следователно, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението, при което най-ранното месечно задължение - това за м.05.2020 г. се счита за възникнало на 31.05.2020 г., или същото е станало изискуемо на 01.06.2020 г., т. е. след 15.05.2020 г., поради което нито то, нито последващите такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност. При съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, Р. С. Н. се явява задължена за сумата от 19,32 лв. (1/4 от 77,27 лв.), а С. С. Д. се явява задължен за сумата от 57,95 лв. (3/4 от 77,27 лв.), колкото са и заявените от ищеца размери, поради което предявените срещу тях главни искиове за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. също са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми за главница следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.02.2023 г. до окончателното им заплащане.

По искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането

на други действия от страна на ищеца /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./. По изложените съображения, определена по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен онлайн калкулатор, съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху задълженията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., попадащи в обхвата на общите условия от 2016 г., се равнява на сумата от 116,21 лв., начислена за претендирания период от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, Р. С. Н. се явява задължена за сумата от 29,05 лв. (1/4 от 116,21 лв.), а С. С. Д. се явява задължен за сумата от 87,16 лв. (3/4 от 116,21 лв.), т. е. повече от претендираните спрямо всеки един от тях размери съответно от 19,18 лв. и от 57,56 лв., поради което предявените срещу тях акцесорни искове за мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия следва да бъдат уважени изцяло.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК – 15.05.2023 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от общо 14,84 лв., начислена за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли изцяло спрямо всеки един от ответниците.

По отговорността за разноските:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя – ищец следва да се присъдят направените разноски в производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите, които съответно възлизат на 73,68 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 427,40 лв. – платена държавна такса, депозит за СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство/ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство/, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. При това положение ответницата Р. С. Н. следва да бъде осъдена да заплати на заявителя – ищец сумите, както следва: 18,42 лв. (1/4 от 73,68 лв.) – разноски в заповедното производство, както и 106,85 лв. (1/4 от 427,40 лв.) – разноски в исковото производство, а ответникът С. С. Д. следва да бъде осъден да заплати на заявителя – ищец сумите, както следва: 55,26 лв. (3/4 от 73,68 лв.) – разноски в заповедното производство, както и 320,55 лв. (3/4 от 427,40 лв.) – разноски в исковото производство. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., съразмерно с отхвърлената част от исковите, заявителят - ищец следва да бъде осъден да заплати в полза на адв. И. А. Н. сумите, както следва: 6,99 лв. - адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на ответницата в хода на производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и 6,99 лв. - адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в нейна полза в хода на исковото производство. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., съразмерно с отхвърлената част от исковите, заявителят - ищец следва да бъде осъден да заплати в полза на адв. С. К. К.

сумите, както следва: 6,99 лв. - адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на ответника в хода на производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и 6,99 лв. - адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в негова полза в хода на исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу Р. С. Н., ЕГН *****, с адрес:, кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Р. С. Н. дължи на сумата от **169,87 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: ..., апартамент в югозападната част, с аб. № ...; сумата от **19,32 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 15.05.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **19,18 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., за които суми по ч. гр. дело № 25992/2023 г., по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 29.05.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 3,71 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу С. С. Д., ЕГН *****, с адрес:, ет. 1, кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че С. С. Д. дължи на сумата от **509,62 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: ..., апартамент в югозападната част, с аб. № ...; сумата от **57,95 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 15.05.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **57,56 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., за които суми по ч. гр. дело № 25992/2023 г., по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 29.05.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 11,13 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г.

ОСЪЖДА Р. С. Н., ЕГН *****, с адрес:, да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **18,42 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **106,85 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА С. С. Д., ЕГН *****, с адрес:, ет. 1, да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **55,26 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **320,55 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ..., да заплати в полза на адв. И. А. Н. от САК, с адрес на кантората:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал.

2 Задв., сумата от **6,99 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на Р. С. Н. в производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **6,99 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на Р. С. Н. в исковото производство.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ..., да заплати в полза на адв. С. К. К. от САК, с адрес на кантората:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 Задв., сумата от **6,99 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на С. С. Д. в производството по ч. гр. дело № 25992/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **6,99 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на С. С. Д. в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ищеца /..... –

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____